

שבת - עולם המנוחה והברכה

המדרש אומר שעולם השבת הוא עולם המנוחה. יש מי שחושב שבמנוחת השבת, אדם אמור לישון, ולאגור כוחות פיזיים. זוהי בהחלט לא משמעות השבת. להיפך, יש צדיקים שלא ישנים כלל בשבת, כי חבל להם להחמיץ את המתנות המיוחדות של הקדושה ששופעות מלמעלה ביום הזה. השבת היא מציאות של "מנוחה" - כלומר מצב שבו האור הגנוז יכול להיות "מונח" בכלים של הנשמה.

אדם לא יכול לבנות את הרוחניות שלו מתוך טרוף הדעת ועבודה קשה. לשם כך דרושים לו מנוחת הנפש, שלווה ורגיעה. התנתקות מכל הדברים שמסיחים את דעתו ומבלבלים אותו. אותם הדברים בדרך כלל קשורים בפעולות שמופעלות על החומר.

במשך כל ימי החול- אנחנו מתעסקים עם החומר. אנחנו משנים אותו, מפתחים אותו, מעצבים אותו לנו חיותינו, ומדשדשים בו גם מתוך חוסר ברירה. לצורך קיומינו.

בשבת- שהיא מעין עולם הבא - נותנים לנו התנסות במעבר מעולם החומר לעולם הרוח. מעולם החול - לעולם של קדושה. מלמדים ומרגילים אותנו במעבר הזה, שנחוה כולנו בבוא היום - כאשר נעבור מהעולם הזה, המוכר, הגשמי- לעולם מואר באור יקרות, שאינו מוכר לנו- עולם עליון.

בשלווה של מנוחת השבת האמת נעשית גלויה יותר, והמחסומים שיש לנו בקשר עם ה' נפתחים מאליהם.

ההתנסות שאנחנו זוכים לה בשבת היא לשחרר את המעשים שלנו, המחשבות, הרגשות והרצונות שלנו מקשר אל חומריות במובן המהותי של המילה.

איך אפשר לדרוש מאדם שהניח במשרד שלו ערימות של ניירת ופרויקטים בלתי גמורים, להתנתק מעסקי החול שלו עד כדי כך שהוא אפילו לא יחשוב עליהם במשך השבת ?

באותה מידה אפשר גם לשאול- וכי איזה שייכות או קשר יהיו לאדם בעולם האמת לכל הפרויקטים הבלתי גמורים שהשאיר אחריו בעולם הזה ?

אם אנחנו מרגילים את המחשבה שלנו כבר בחיינו אלו- לעסוק בנושאים של רוח, נצח, אמת וקדושה - אנחנו בונים אותה בהדרגה ככלי בעל יכולת להכיל עניינים רוחניים כאלו.

שבת- זו ההזדמנות הטובה ביותר לפתח בניה כזו, משלוש סיבות :

- א. משום שעצם ההתנתקות מחיי החולין והגשמיות, ועצירת העשייה, מאפשרים לנו זמן של התבוננות פנימית ללא הפרעה.
- ב. משום שיהודי מקבל בשבת נשמה יתרה, כלומר – תוספת כוח רוחני שמאפשר לו התעלות בקלות רבה יותר
- ג. משום שגם העולם כולו, על כל מורכבותו החומרית והרוחנית- עולה למדרגה רוחנית גבוהה יותר בשבת.
- נרחיב, על שלוש סיבות אלו.

בשביל הדור שלנו – בחברה היצרנית של שנות אלפיים - עשייה, עבודה – היא כמעט הכל.

דבר ראשון ששואלים אותך אחרי שמך, הוא "מה אתה עושה?" אם אתה לא "עושה" משהו- אתה מרגיש שאתה לא שווה. אנחנו כמעט ולא נותנים לאדם לגיטימציה "להיות" – אם הוא לא "עושה"....

אנשים מרגישים חובה פנימית להיות פעילים כל הזמן. לייצר, לזוז, להרוויח, לנסוע, לחוות, להראות, להישמע- אחרת נדמה להם שהם לא נוגעים באמת בחיים. העבודה הפכה להיות עבודת האלילים שלנו. אנחנו מכורים לעבודה. יש אנשים שעובדים כמעט במשך כל שעות הערות שלהם, ומשאירים מעט מאוד מקום למשהו מלבד העבודה. בעולם המודרני – העבודה היא סמל להצלחה, להישרדות ולערך בחיים.

אבל למעשה- מבחינה רוחנית- עבודה- מלמדת אותנו על כך שמהו חסר לנו.

אם אני עובד - סימן שחסר לי משהו, ואני טורח להשלים אותו. המנוחה - היא מצב בו לא חסר לי דבר. אם אנחנו מצליחים להגיע לרגיעה שלימה במנוחה שלנו- אנחנו נמצאים במצב שלא חסר לנו.

לרוב האנשים בעידן המודרני קשה מאוד להגיע למנוחה כזו, כי כל הלך הרוח החברתי מצביע ללא הרף על כך שחסר לנו משהו. הכלכלה של העולם המערבי תלויה לחלוטין בשיווק, והכלי של השיווק הוא פרסומת.

המסר עליו מתבססת הפרסומת הוא- "חסר לך משהו שאני יכול למכור לך"

"אם תקנה את המוצר שלי, לא תרגיש יותר את הרגשת החיסרון" הכלי הזה הוא מאוד מתוחכם, מאחר והוא מתבסס על הרגשת החיסרון הבסיסית שיש לכל אדם, אבל הוא יוצר אשליה שקרית שאותו דבר שמוצע לך – אותו אתה צריך, והוא לכאורה ישלים את חסרונוך.

זה נכון, שאדם נברא באופן כזה שהוא ירגיש חסרון מתמיד.

וזאת, על מנת שהחיסרון הפנימי ידחוף אותו להתקרב עוד ועוד לכוח הבורא, ולגדול באופן פנימי כתוצאה מההתקרבות הזו. אבל החשיפה האגרסיבית לשטיפת המוח התקשורתית השקרית הזו, בכל תחומי החיים – בנתה לנו הרגל מחשבתית עמוק ומוטעה – שהחיסרון שלנו הוא חומרי...

האבסורד בכך הוא, שאנחנו נוכחים לדעת שוב ושוב, שדברים שאנחנו קונים בכסף- למרות שגורמים לנו הנאה זמנית, אינם מביאים אותנו להרגשת מלאות ורגיעה. ויחד עם זאת אנחנו ממשיכים לאורך כל הדרך להתפתות לקולו של היצר שבתוכנו... אולי, בכל זאת- אם נקנה את המכונית הזו- נהיה מאושרים יותר. אולי... בכל זאת, אם נסע לטיול ההוא נרגיש שלמים יותר...

וכך, אנחנו הופכים עבדים לשקר, עבדים לאשליה - שאם יהיה לנו מספיק כסף לרכוש את כל מה שנדמה שחסר לנו- אז ... יהיה טוב. מוכרים לכולנו אנשים שעבדו כל חייהם, כדי להבטיח לעצמם חיים שלווים ורגועים אחרי שייצאו לפנסיה. אבל הם נפטרו לפני שהפנסיה הגיעה.

בדיוק כפי שאמרו חז"ל : - "אל תאמר לכשאפנה אשנה – שמא לא תיפנה ...?"

אין לנו מושג מתי, ואם בכלל - יגיע הזמן שלנו לשבת בשקט ולהתבונן פנימה באופן רוחני. לכן, אם אנחנו רוצים לעשות משהו לטובת נשמתנו, כדאי לחטוף את הרגע הזה. הוא כל מה שיש לנו. מה שעבר- כבר לא יחזור, ומה שיהיה – בכלל לא בטוח. מה שיש לנו, מעבר לכל ספק, זה רק הרגע הזה, שבו אנחנו יכולים לנשום עמוק, ולשאול את עצמינו בכנות – האם אנחנו מקדישים מספיק זמן ואנרגיה עבור החלק הרוחני שלנו, לכל הפחות, במידה בה אנו משקיעים עבור הגוף. השבת היא הניצוץ שמדליק את הרוחניות בחיינו, ומפיח בנו רוח של התחדשות. עוצמת הקדושה שבה נותנת לנו כוח להלחם נגד אויבי הצמיחה הרוחנית שלנו שהם אטימות הלב והסחת הדעת. כשנכנסת שבת אנחנו סוגרים את הדלת בפני התביעות הגשמיות על כל צורותיהן ומתכוונים לקבל חיות חדשה.

מה מעכב אותנו בדרך לשלמות הפנימית – בדרך חזרה לגן עדן בעולם הזה?

יש מושג הנקרא "להט החרב המתהפכת" שהוא המחסום בפני הכניסה לגן עדן.

אומר רבי נחמן מברסלב – מדוע החרב הזו לוחטת ומתהפכת ? כי זוהי החרב של תהפוכות החיים. השינויים בעולם החומר. כולם מסכימים שאנו חיים בעולם מטורף, שבו קצב החיים והשינויים הוא רצחני.

כשרוצים להגדיר את המושג "זמן" – מגדירים אותו על פי השינויים בחומר.
אנו יכולים לתפוס שעברה שיניה בין תזוזת יד ממקום אחד למשנהו. שעברה דקה בין תזוזה מחדר לחדר, או שעה בין עיר לעיר. ככל שהשינויים בעולם הגשמי מתרבים יותר ויותר, אנחנו תופסים את הזמן כ"רץ" מהר יותר ויותר.
הכרתי אישה קשישה, שכמעט ולא עשתה דבר במשך היום, אבל היא טענה בתוקף שהזמן, בתקופה שלנו "רץ" מהר, הרבה יותר מאשר אי פעם בחייה....

כאשר העולם היה פשוט יותר, ולא השתנה בקצב כה מהיר, גם תחושת הזמן של אנשים היתה שונה. "להט החרב המתהפכת" אצלם לא היתה מורגשת באופן כל כך אגרסיבי.

אבל בתקופתנו, כאשר עוד לפני שהספקת לשדרג את המחשב שלך לדרג הבא- כבר יצאו עשרה דרגים חדשים. זה מצב שמשאיר אותנו לא רק מתנשפים מרוב ריצה, אלא גם נבוכים ומבולבלים מאוד....

עולם הפירוד ועולם האחדות

השינויים האלו מחברים אותנו לעולם החומר- הנקרא – **עולם הפירוד**. זהו עולם שבו הכל מופרד. לכאורה – כל דבר קיים בפני עצמו, ואין קשר בין הדברים.
אנחנו רואים בעלי חיים שונים- זברות, דגים, חיידקים, ג'ירפות, אמבות, פינגווינים, תרנגולי הודו, יתושים, והיפופוטמים..
יש גם צמחים שונים, וחפצים בלי סוף- חלליות, שולחנות, מקלות כביסה, אולרים, מצפנים, גרביים, מחסניות דיו, וטבעות יהלום... בעולם הגשמי הזה לכאורה אין כל מכנה משותף בין הדברים.

לעומת זאת- העולם הרוחני נקרא **עולם של אחדות**. בעולם הזה כל הדברים, גם אלו השונים מאוד זה מזה, מתחברים לשורש אחד.

מי שיש לו דעת, וראיה רוחנית- מבין ורואה שבתוך כל הדברים פועם כוח אחד. כוח שמחיה אותם, ומעניק להם את המציאות שלהם.
זו הסיבה שתמצית היהדות מתבטאת בפסוק- "שמע ישראל, ה' אלוהינו ה' אחד..."

זה מה שעושים צדיקים ומקובלים. הם עושים "ייחודים". זה אותו כוח שחיפש אלבר קאמי – אותו כוח של "האחד" – המכנה המשותף בין הדברים שלדבריו- אילו היה מוצא אותנו, היה הדבר נותן לחיים טעם של גן עדן.

מה פרוש הדבר - "לעשות ייחודים" ?

אומר הבעל שם טוב - שלעשות ייחודים פרושו לחבר את המחשבה והמעשה.

כלומר לחבר את עולם המעשה עם עולם המחשבה. הצדיקים והמקובלים מחברים במחשבה, בלימוד ובתפילה שלהם את עולם המעשה, עולם הפרטים הנפרדים- לאחדות האחת הנצחית. איך אפשר לחבר משהו לבורא עולם ? באמצעות המחשבה.

את רוחצת כלים ? באותו רגע את יכולה לחבר את הפעולה המעשית והסתמית הזאת, לכאורה, לעולמות גבוהים של נצח. התכלית של היהודי היא לחבר הכל - לבורא עולם. מסופר על הבעל שם טוב ותלמידיו, בעלי רוח הקודש, שכאשר היו משוחחים שיחת חולין פשוטה עם מישהו, באותם רגעים, הייתה מחשבתם מעלה ומקשרת את אותו אדם לשורשו בעולם העליון.

האמת היא שכל יהודי פשוט יכול לחבר במידה מסוימת את עולם החומר עם עולם הרוח.

במילה "מצווה" - טמונה המילה - "צוותא" - ביחד.

מה מתחבר ביחד כאשר מקיימים מצווה ?

רובד של עולם החומר עם רובד של עולם הרוח.

או- במילים של הקבלה, לפי הרב אשל"ג זצ"ל (מחבר פרוש "הסולם" לספר הזוהר) - קיום מצווה מחבר את הענפים לשורש. (כפי שהזכרנו כבר)

כוונתו היא שהקשר בין עולם החומר לעולם הרוח הוא כמו קשר בין שורשי העץ לענפיו.

אלא שכאן, עומד העץ הפוך- השורשים נמצאים למעלה, בעולם הרוחני- והם מזרימים שפע של אור וחיות בכל המובנים לענפים שנמצאים בעולם החומרי, בעולם הזה.

לכל ענף יש שורש שמזרים לו את השפע הזה, ואם אין חסימה בין השורש לענף- הוא יקבל אספקת חיים בזרימה מתמדת.

לכל נשמה יש שורש בעולם העליון, ומשם היא מקבלת את השפע שיורד אליה בצורת "אור ישר".

כאשר הנשמה משתמשת באור הזה בצורה נכונה, שאמורה לעזור לתיקון עצמה, ולתיקון העולם - פרוש הדבר שהיא מחזירה את האור הזה למעלה, לשורש, בבחינת " אור חוזר".

התהליך הזה הוא תהליך של תיקון וחיבור בין הענפים- שהם המציאות הגשמית בעולם הזה, ובין השורש - וזה נקרא מצווה.

המצווה מעוררת אור רוחני בקרב האדם שעושה אותה, והיא גם יוצרת אור מקיף ששומר ומגן עלינו.

כלומר- כאשר יהודי מקדש בדיבור על היין והחלה בשבת, הוא מחבר את החומר של החיטה והגפן היוצאים מן האדמה – לשמיים – לשורש העליון. הדיבור – הוא הכלי שמאפשר לעשות את החיבור הזה. זו הסיבה שאדם נקרא "מדבר" – בתוך מערכת העולם – המכילה – דומם, צומח, חי ומדבר.

הוא לא נקרא "חושב" או "יוצר" או "בוחר" – למרות שגם אלו תכונות שמבדילות אותו מהדרגות הקודמות. הוא נקרא "מדבר" כי זה תפקידו בעולם – לתקן את הניצוצות הפזורים כאן מאז חטאו של אדם הראשון, ובאמצעות הדיבור להעלות אותם חזרה לשרשם.

גם בורא עולם ברא את העולם בדיבור. בעשרה מאמרות של דיבור. הוא אמר "ויהי אור" – ונהיה אור. מכאן – אנחנו לומדים שלדיבור, ולאותיות – יש כוח עצום, הרבה מעבר למה שאנחנו מתארים לעצמנו. אלא שהנושא דרוש לימוד – איך משתמשים בשפה ככלי של קדושה, ולא ככלי להיפך הקדושה. אנחנו יודעים שגם בכישוף, להבדיל, משתמשים במילים – אלא שבמובן הזה השפה משמשת כלי לאינטרסים אישיים, למטרות אינטרסנטיות כמו למשוך בכוח מישהו, או להזיק למישהו אחר וכו'.

דווקא מהסיבה שלמילים יש כוח גדול כל כך – עלינו להיזהר מאוד בכל מילה שיוצאת מפינו, כי היא בהחלט יכולה להעצים את כוח הקדושה בעולם – או חלילה – להוסיף כוח לרע. (כדאי לקרוא בהרחבה על הנושא, בפרק על השמות.)

איך אנחנו יודעים אם יש לנו "דעת" ?

ככל שאדם מחבר יותר את עולם החומר שלו לבורא עולם – יש לו יותר "דעת". אפשר לבדוק את זה בצורה פשוטה, לפי המחשבה הראשונה שיש לאדם, כאשר קורה לו משהו. אם אדם חושב במושגים של – "איזה מקריות" או – "איזה מזל" או "איזה יום נאכס, למה לא הולך לי היום" – פרוש הדבר שהוא חושב במושגים חסרי "דעת", או שמראים על "דעת" מצומצמת. לאנשים רבים קורים ניסים ממש על טבעיים במשך חייהם, אבל למרות שברור להם לגמרי שקרה כאן משהו שלא יכול בשום אופן להתרחש במקרה, אלא חייבת להיות כאן יד מכוונת – הם מתעלמים מהמסר, וממשיכים לחיות כאילו בכל מקרי. אדם שניצל מפיגוע תופת, למרות

שעמד ליד המחבל שהתפוצץ, ולא קרה לו דבר- יעשה שקר בנפשו אם לא ישאל את עצמו : מה אומרים לי באמצעות הנס הזה ? מדוע דווקא אני ניצלתי? מהו המסר של ההשגחה ברורה שראיתי?

אנשים שראו במו עיניהם מופתים כמו מחלות שנרפאו, אנשים שירו עליהם מטווח אפס והכדורים "פשוט" לא פגעו, וכו' – באותו רגע, ברור להם לחלוטין שיש כאן השגחה ברורה. אבל הם לא מסוגלים להוריד את הידיעה הזאת אל הלב, על מנת להכניס אותה באופן מעשי לחיים. זהו מצב של דעת מצומצמת.

על זה נאמר : " וידעת היום והשיבות אל לבבך..."

במצב של דעת חסרה או מצומצמת, הידיעה נשארת רק בחלקים הגבוהים של האדם, ולא מזרימה חיות לכל אברי גופו. אנשים כאלה על פי רוב חוששים ממה שהגילויים החדשים תובעים מהם. הם פוחדים לשנות הרגלים ולהשתנות, ומעדיפים להישאר במצב רדוד, אבל מוכר. הכרתי אישה שהייתה לה בעיה מתמשכת עם הבת שלה שסבלה ממחלה קשה. כאשר ניסיתי לומר לה בעדינות שתנסה להכניס זווית רוחנית לתמונה, ולנסות לראות מה בורא עולם משדר לה, היא הייתה מזועזעת מכך שבמצב קשה כמו שלה, דורשים ממנה לחשוב על "הדברים האלה"... חבל שהיא לא הבינה, שדווקא במצב כמו שלה " הדברים האלה" עשויים להעניק כוח, עידוד וגם מרפא. הפחד שלה משינוי המחשבה היה גדול יותר מהצורך בחיזוק ואמונה.

אדם שמקשר את כל מה שקורה לו, בין לטוב, ובין למוטב – לבורא עולם, ורואה את שה' מדבר אליו בכל מה שקורה לו בחייו, ומלמד אותו מסר - תוך כדי השגחה פרטית בכל אירוע ואירוע- לאדם כזה יש "דעת", ברמה גבוהה יותר.

אם אדם מחבר רק חלק אחד מהמציאות שלו לבורא – וחלק אחר, אולי לא כל כך נוח לו, מסיבות שונות לחבר לבורא עולם – עדיין "הדעת" שלו חסרה.

אדם שיש לו "דעת" שלימה – הוא זה שמחבר את כל התופעות שקורות בעולם הזה, לבורא עולם. הוא רואה בכל דבר גילוי של אור הבורא, שמחולל את כל הסיבות, ומוליד את כל התופעות. אדם כזה נקרא - צדיק, משום שכל מציאות חייו מחוברת לחלוטין לסיבת הסיבות, האחת. הוא לא רואה בעולם מערכת של תופעות נפרדות, חסרות מכנה משותף. לימוד התורה שלו מכין ומפתח אותו לגלות את אור ה' בכל תופעה ותופעה.

זו הסיבה שצדיקים יכולים לעשות ניסים. משום שאין בעיניהם הבדל בין תופעות הטבע הרגילות – לתופעות העל טבעיות. הכל - נס בעיניהם.

רבי חנינא בן דוסא, שהיה מאוד עני, באה אליו אשתו ודמעות בעיניה, ואמרה לו שאין להם שמן להדליק נרות שבת. שאל אותה רבי חנינא – מה יש לך בבית ?

אמרה לו – חומץ.
ענה לה – מי שאמר לשמן שידלוק – יאמר לחומץ שידלוק. והנרות דלקו
על חומץ עד מוצאי שבת.
מדוע ? כי באמת, בעיניו לא היה כל הבדל בין תופעת הטבע שהתרגלנו
אליה – שהשמן דולק, וזו שלא התרגלנו אליה – שהחומץ ידלוק.
הוא הבין שאם בורא עולם יכול לחולל תופעה אחת, הוא מסוגל לחולל
כל תופעה שהיא, בין אם התרגלנו אליה ואנחנו קוראים לה – "טבע", ובין
אם איננו מכירים אותה, וקוראים לה "נס".

עולם השינויים – משכיח מאיתנו את השורש הרוחני של הדברים.

אמרנו ש"להט החרב המתהפכת" הוא עולם התהפכות ושינויים של
עולם החומר. ככל שיש יותר תהפכות ושינויים – פרוש הדבר שהחרב
מתהפכת בלהט ובעוצמה רבה יותר.
השינויים והתהפכות מחזקים את החיבור שלנו לפרוד, לחומריות, לזמן,
ולא נותנים לנו לעלות אל השורש, להיכנס בחזרה בשער גן העדן הפנימי,
שהוא חיבור לרוחניות.
הם מרחיקים אותנו מהנקודה הפנימית האמיתית.
הם מסתירים לנו את הנקודה העמוקה של הדעת – שהכל מגיע מהבורא.
זה נקרא היסח הדעת.
הייסורים, ההצלחות, התאוות, הרגשות והבלבולים – כל אלו מסיחים את
דעתנו מהבורא.
יש אנשים שנמצאים בכזו מערבולת של בעיות, ייסורים ובלבולים בענייני
זוגיות, ילדים, בית, פרנסה, ורגשות – עד שהם איבדו לגמרי את קצה
החוט מאין הם באו ולאן הם הולכים.
ככל שאדם מצליח להתגבר על ההסתרות האלו, ולהיות יותר מחובר
לדעת האלוקית – הוא יוכל להתגבר יותר על להט החרב המתהפכת, גם
של תהפכות העולם הזה, וגם בעולם הבא.
פרוש הדבר שכאשר שלב התיקון שלו בעולם הזה יגמר – הוא יוכל
להיכנס לגן עדן בלי להיעצר בשער, כתוצאה מלהט החרב המתהפכת של
העולם העליון.

כדי לקנות חזרה את הדעת האלוקית, את החיבור האמיתי הראשוני עם
ה', ולחזור למצב של גן עדן אותו אנחנו מחפשים – יש עצה ודרך –
להפסיק באופן מודע, לזמן מסוים – את שטף החיים שגורם לנו לכזה
היסח דעת.
זאת, כדי לבודד ולייחד את הפנימיות שלנו עם בורא עולם, ולהתבונן
בתכלית, ובמשמעות העמוקה של חיינו.
הצורה המושלמת ביותר לעשות זאת בעולם הזה – זוהי השבת.
בשביל להגיע למדרגות כאלה ביום חול – צריך להיות צדיק גמור. אבל
בשבת – מקבלים מתנת חינוך – הוויה של אור.

למרות שלא מגיעה לנו המתנה הזו, מצד מעשינו – בורא עולם חפץ לתת לנו את המתנה הזו שגנוזה בבית גנזיו, כדי להטעים אותנו את טעם העולם הבא.
הוא מאפשר לנו התחברות עמו, ללא מאמץ, ומתוך תענוג שלם.
לכאורה, אנחנו "תופסים טרמפ" – על שמירת שבת, בדרך לחוות את אורות גן עדן.
אבל, צריך לדעת באיזה אופן לעשות את זה.
אי אפשר סתם, בדרך אקראית להתחבר לאור הגנוז הזה.
לשם כך, אומרת לנו התורה – צריך לשמור שבת. זוהי אחת הדיברות מעשר הדיברות שיהודי מחויב בהן.
כמו שהוא מחויב ב"לא תגנוב" או "לא תרצח" כך הוא מחויב ב"ושמרת את השבת..."

ומה פרוש הדבר "לשמור שבת" ?
אין אנחנו מסוגלים לדעת מתוך עצמנו – ועל סמך דעינו המוגבלת והאנושית, כיצד לקיים את החיבור המיוחד הזה.
אנחנו חייבים לקבל הוראות מפורטות מלמעלה כיצד להפעיל אותו.

ואכן, בורא עולם לא הסתפק בהוראה הקצרה המחייבת אותנו לשמור שבת, כפי שנתן לנו בעשרת הדיברות.
הוא גם שלח לנו, בתורה שבעל פה, שגם אותה קיבל בסיני - משה, המדריך הרוחני הגדול של עם ישראל.
משה קיבל יחד עם התורה שבכתב, גם הוראות מפורטות בעל-פה, איך לקיים הלכה - למעשה, את הבסיס - את עשרת הדיברות.

מדוע אסור לעשות מלאכות מסוימות בשבת ?

מלאכה – היא פעולה שבאמצעותה אדם עושה שינוי בחומר.
באמצעות שלושים ותשעה סוגי מלאכות שונים, (הנקראים אבות מלאכה) כמו -חיתוך, הדבקה, לישה, ריסוק, תפירה, קריעה, קשירה וכד' אדם יכול לעשות כלים בעולם החומר.
אנחנו מתייחסים לכל מלאכה כאל "פלאג" שקושר אותנו לעולם העשייה, לעולם החול.

ומאחר, ולפי כל האמור עד כאן- המטרה שלנו ביום המיוחד של שבת, היא לצאת מכבלי החומר שמסתיר לנו את האלוקות, ואת המצב הרוחני של גן עדן
הרי שאנחנו צריכים לנתק ולהפריד את ה"דעת" שלנו מכבלי החומר, על מנת להתחבר לשורש הרוחני.

לפי הקבלה- שבת – הוא אותו יום שמאפשר לנו להפסיק במודע את "להט החרב המתהפכת" של התהפוכות והשינויים של העולם הזה, ולכן –

מאפשר לנו גם ראייה צלולה יותר, וחוויה מוחשית יותר של העולם הרוחני.

השבת היא מעין מעלית – שמעלה את כל העניינים לקומה יותר גבוהה.

אדם שמתעקש לא לשמור שבת, ולא ליהנות מהקדושה שלה – הוא כביכול מכריח את כל העולמות לרדת למדרגה רוחנית נמוכה יותר, כי הוא תוקע בכוח בחזרה את כל ה"פלאגים" של המערכת - אל עולם החול והעשייה. לכן זה נקרא "חילול" שבת. כי הוא מונע קדושה מהעולם, ובעצם מעשיו בתוך החומר - הוא מציף את העולם באנרגיה נמוכה יותר, מאותו סוג חומרי, שמסתיר על הדעת האלוקית.

אנשים שמתייחסים רק למה ש"אסור" לעשות בשבת, ומחכים כבר לרגע שהיא תצא – מפספסים לגמרי את כל העניין.

כי אותם איסורי מלאכות, מיועדים לשמור עלינו, כדי שלא ניפול שוב למטה, לעולם החול והחומר. הם מיועדים להזניק אותנו למימד רוחני, ולעזור לנו להתרומם מעל הראייה החושית-גשמית שלנו.

לדוגמא:

אחת המלאכות ה"אסורות" בשבת היא לברור בין טוב ורע. אם יש לי קערת פירות, ויש בה פרי אחד רקוב – אם הוצאתי אותו מהקערה, עברתי על מלאכת "בורר" שאסור לעשותה בשבת. אם יראה את הדבר אדם שאין לו שום השגה ב"דעת" אלוקית, אלא הוא בוחן הכל רק לפי עיני שכלו – הוא יזדעק על כך שהדתיים הם פנאטיים, ואיך זה ייתכן שבשנות האלפיים עדיין יש אנשים כל כך צרי מחשבה, וכו' וכו'.

אבל – אם נתבונן בפנימיות הדברים – נראה שיש כאן סודות עצומים ברוחניות :

1. כפי שאמרנו בשבת אנחנו עולים למימד של מעין עולם הבא, ואנו לומדים לתרגל את החוויה וההוויה של העולם הבא. (שבת – היא אחד חלקי שישים מהעולם הבא...)
2. הסברנו שבעולם הבא (מדובר בעיקר על ספירת אצילות) - אין שקר, ואין רע – כי עם מות הגוף הגשמי מתקלפות הקליפות שהסתירו על האור האלוקי ששופע בעולם הבא.
3. אם כך – אם נוציא את הפרי הרקוב מהקערה - ובזה נבצע פעולה של בורר בין טוב לרע - הרי שאנחנו מורידים בחזרה את המציאות שלנו לעולם הזה – שיש בו ערבוב של טוב ורע, אמת ושקר.

מה הקשר בין בחירה חופשית ואיסור מלאכה בשבת?

כאשר אדם עולה לעולם האמת – ניטלת ממנו אפשרות הבחירה שהייתה לו בעולם הזה. (ועליה יש לו שכר רב).
כי בחירה יש בין טוב לרע, בין אמת לשקר. אבל במקום שבו רואים את כל האמת מקצה העולם עד סופו – אין כבר צורך בבחירה. הכל שם גלוי. בעולם האמת אין חומר, או גוף, או יכולת להסתתר מאחורי תירוצים או הגזמות ושקרים. שם – אנחנו מחוברים עם אור אינסופי שיודע הכל.
"בוחר כליות ולב..."

באופן מוקטן – כך קורה לנו בשבת. הנשמה מחוברת לאור עליון של עולם אצילות, ואם היא נותנת לאור הזה להיכנס פנימה – כבר אין לה צורך לברור בין טוב לרע כי בהשראת האור הזה – הכל רוחני, הכל אור. לכן, אם אדם מתעקש לחזור בשבת לעולם החומר- כלומר לחלל שבת, הוא מושך את כל האורות הגבוהים האלו למצב של חול, כלומר מפזר אותם לקליפות, לעולם הטומאה – שגם הוא עלה במדרגה בשבת, ונמצא בעולם שביום רגיל אנחנו קוראים לו – מדרגת העולם הזה).
פרוש הדבר שאם יש ארבעה עולמות רוחניים (עשייה, יצירה, בריאה ואצילות), ומתחתם נמצא עולם החומר, עולם הזה – אזי מתחת לעולם הזה נמצא עולם הקליפות והטומאה.

אם בשבת – כל עולם עולה בקומה אחת (למשל עולם הזה עולה למדרגת "עשייה", ו" עולם העשייה" עולה למדרגת " עולם יצירה" וכו') הרי שעולם הקליפות שורה על עולם החול (אותו עולם רגיל המוכר לנו מששת ימי המעשה). עם צאת השבת, הכל יורד חזרה למדרגה הקודמת.

מכאן, שאם בזמן המיוחד הזה של שבת, מישהו עושה את אחת המלאכות האסורות, הוא מושך את עצמו אל תוך עולם הקליפות (אנרגיה של טומאה), וגם גורם נזק בעולמות העליונים כי הוא מושך לשם ומפזר שם אורות רוחניים זכים וגבוהים.
ולכן נאמר- "מחלליה מות יומת". כי מוות הוא עולם הקליפות. (להזכירכם – פירוד ופיזור הם כוחות ששייכים לעולם המוות. חיבור ואיחוד – הם כוחות של עולם החיים)
הנשמה לא מתה, רק הגוף. צדיקים במיתתם קרויים חיים, ורשעים בחייהם קרויים מתים, כי אין להם חיבור עם מקור החיים.
הם מפרידים את עצמם ממנו במעשיהם, כי בכך שהם "מחללים" את האורות הרוחניים של השבת, הם מנתקים את עצמם ממקור האור, ומשייכים את עצמם לכוחות המוות, הפירוד.

מהסיבה הזו – כדאי מאוד ללמוד בעיון מהן המלאכות האסורות בשבת, כדי לא לטעות בהן, ולהפסיד את המתנה היקרה שניתנת לנו מדי שבוע – רק מתוך בורות.

עוד נקודה למחשבה – היא שבורא עולם שבת ממלאכתו בשבת, כי הוא רצה להעלות בשלב הזה את העולם החומרי שברא למעלה גבוהה יותר,

כפי שיקרה בגאולה, בימות המשיח שנקראים גם "עולם שכולו שבת".
הוא ביקש מאיתנו לחוות את העולם המיוחד הזה, ויש כאלה שעדיין
מסרבים...
כלומר – הם עושים הפוך ומנוגד לרצון של הכוח שבורא ומחייה אותם)

האור המיוחד שיורד לעולם בשבת, והנשמה היתרה ששורה על כל יהודי
בשבת- מאפשרים לנו לחוות חוויה שאין לנו אפשרות להגיע אליה ביום
חול.

האנרגיה המיוחדת של "מעין עולם הבא" ששורה על העולם בשבת,
מאפשרת לנו מצב של מנוחה פנימית, מצב שבו לא חסר לנו דבר, ואנו
יכולים להגיע למצב של רגיעה ולשלמות מוחלטת.
זו איננה מנוחה גופנית.

המנוחה האמיתית – היא פרישה מהחיסרון.

**אם אנחנו לא עובדים- פרוש הדבר שאנחנו לא עסוקים בלהשלים חסרון
כלשהו.**

**אנחנו מפסיקים את העבודה, ואת הקשר שלנו לעולם החומרי לכבוד
משהו שהוא הרבה מעבר לעולם החול והפעילות.
גם המחשבה שלנו מפסיקה לעבוד.
אנחנו מביאים את כל ההוויה והישות שלנו להתחברות שלימה עם האור
האינסופי של הקדוש ברוך הוא.
זוהי הרגשת עונג שלא קיימת בעולם הפירודים שלנו. וזוהי מתנה
שמושרית עלינו מלמעלה.**

**השבת בונה עבורנו מציאות של מנוחת הנפש- באמצעותה נוכל לבנות
לעצמנו עולם רוחני פנימי. דבר שלא ייתכן בימי בחול, במצב של טירוף
מערכות ועבודה קשה .
השבת פותחת עבורנו טווח של התבוננות פנימה, שהוא הבסיס
להתעלותה של הנשמה למצב של מעין עולם הבא.
למצב של שיבה אל גן עדן.**

**אדם יכול לטעום את הטעם הזה בשבת, בתנאי שגם המחשבה שלו,
העולם הפנימי שלו – יהיו פנויים לגמרי מעיסוקי עולם החומר וטרדותיו.
כי האדם נמצא היכן שמחשבותיו נמצאות.
אם הוא חושב על העבודה הלא גמורה במשרד – הוא נמצא שם, ולא
בעולמות הרוחניים.**

**אבל אם הוא דבק בקדושת השבת, מתוך ידיעה ששם נמצאת התכלית,
ששם הוא מקור הברכה של חיו, גם בימי החול - הוא יצליח להגיע
לאותה מנוחה נשמתית גבוהה ומענגת.**

**מי שמצליח להתחבר באופן נכון לאנרגיה המיוחדת ולאור של שבת –
יחוש שכל ענייני העולם הזה הם כאין וכאפס לעומת המקור הרוחני של
הכל. הוא יקבל פרספקטיבה אחרת על החיים.**

הוא ירגיש, שכשם שנשמתו עוברת לאחר פטירתו מעולם גשמי לעולם רוחני, ואין לו כבר שייכות למה שעזב כאן – כך גם בכניסת שבת, שהיא מעין עולם הבא, הוא נכנס למימד רוחני אחר, ומנתק את עצמו מההסתרה של העולם החומרי.

כמובן, שאיננו יכולים לקפוץ לתוך מצב גבוה שכזה באופן פתאומי – היישר מעולם החולין. אנחנו צריכים להכין, לנקות ולטהר את כלי הנפש והנשמה שלנו על מנת להיות מסוגלים לספוג ולהכיל את האור של השבת. כל דבר בעולם – דורש את ההכנה לקראתו. להכנות לקראת עולם השבת יש חשיבות מרובה.

כדי לקלוט את האורות המיוחדים של שבת – אנחנו צריכים לטרוח ולהכין כלים רוחניים גם בימי החול. באותה מידה – כדי לקבל את האור המיוחד בעולם הבא – צריך להתכונן, ולהכין לשם כך כלים במשך החיים בעולם הזה.

הכלי שלנו – הוא הרצון שלנו. במידה בה נרצה את האור הזה – בדיוק באותה מידה נקבל אותו. ואפילו בעניין הרצון, אנחנו מקבלים סיוע מלמעלה – על מנת שנהיה מסוגלים לסבול ולהכיל את האור העצום של השבת, אנחנו מקבלים תוספת נשמה. כאשר נכנסת שבת, כל יהודי מקבל נשמה יתרה .

על כולם יורדת קדושה מלמעלה, גם על היהודי שצועד לבית הכנסת, וגם על אותו יהודי ששטוח מתחת למכונית שלו, ומנקה אותה בתזזית בלתי ברורה. שניהם חווים את השראת הנשמה היתרה בצורות שונות. אדם מקבל את הנשמה היתרה שלו בשבת לפי הכלי של הרצון שלו. אם יש לו רצון גדול לקבל קדושה – הוא יוכל לקבל הרבה שפע. אם יש לו רצון קטן לקדושה – הוא יקבל זרזיף דק של אור מהנשמה היתרה שלו. הוא לא יוכל לחוש את כל גודל עצמתה. חלק ממנה יישאר נסתר ממנו. אותה אנרגיה חזקה, השייכת לנשמתו – לא תמצא לה כלי להיכנס לתוכו, ולכן היא "תלחץ" על הכלי, על מנת להיכנס. זוהי הסיבה להרגשת המתח והדיכאון שאנשים מרגישים בשבתות וחגים.

הנשמה היתרה רוצה להיכנס. יש שפע של אור שמיועד להם – אבל אין כלי – כי אין רצון. זה כמו לחבר מנורה של 100 ואט לתחנת כוח חשמלית. היא תתפוצץ. היא לא מסוגלת להכיל את התדר החזק הזה. כך קורה גם לאנשים מסוימים בשבתות ובחגים.

מצד גודל הנשמה הפוטנציאלי שלהם – הם אמורים לקבל הרבה שפע רוחני. אבל לאותו שפע אין מקום להיכנס. הוא לא יכול להיכנס בכלים של חול.

אם אדם נטוע כל כולו- ברצונותיו, במחשבתו, ברגשותיו, ובמעשיו בתוך עולם החומר, בתאוות של גוף, בטרדנות של עבודה, בתשוקות לקניות ומסיבות, בחיפוש אחר כבוד אישי או נקמנות, כעסים ומחשבות על כסף – במצב כזה, השראת הקדושה לא תמצא ערוץ להתגלות בו. האור מטבעו - רוצה להתגלות ולהיטיב. אבל אנחנו חוסמים אותו, ומכסים עליו – לרוב, בגלל בורותינו. אנחנו פשוט לא מכירים את גודל וערך המתנה שרוצים לתת לנו.

ארטיק מול מליון דולר

הדבר דומה לילד שנותנים לו לבחור בין ארטיק ובין שטר של מליון דולר. הילד רוצה את הארטיק. זה מוחשי, זה טעים, זה כאן ועכשיו – מייד. לך תסביר לו שעם מליון דולר הוא יכול לקנות עשר חנויות של ארטיקים – זה בכלל לא מדבר אליו, כי לפי הבנתו המצומצמת - שטר של מליון דולר הוא סתם חתיכת נייר...

מספרים על אחד הצדיקים הגדולים מלפני כ-250 שנה, שנקרא "החוזה מלובלין" (הוא נקרא כך משום יכולתו לחזות את העבר והעתיד ללא גבולות), שגם בימי החול, לא היה לו עניין בעולם החומר. פעם אחת הגיעה שבת, ולאשתו לא היה כסף לקנות נרות. היא יצאה לרחוב, לראות איזה שליח ישלחו לה הפעם משמיים כדי לעזור לה, והנה מתקרבת לעברה מרכבה הדורה של אחד מהיהודים המומרים שבעיר, שכבר מזמן שכח את יהדותו, והתבולל בין אנשי העיר לובלין. אותו אדם ראה את האישה הניצבת שחוחה באמצע הדרך, עצר את המרכבה, ושאל מה קרה לה. היא ענתה לו שאין לה כסף לקנות נרות שבת. נרות שבת? זה היה כסף קטן עבור סוחר שמתעסק כל חייו בעולם החומר. הוא זרק לעברה מטבע זהב, והמשיך הלאה. אשתו של "החוזה", מרוב שמחה קראה אחריו בברכה: "אני מברכת אותך שתהיה לך שבת כמו של בעלי!" אותו אדם לא התייחס כלל לברכתה של אשת הצדיק, והמשיך בדרכו. אלא שעם כניסת השבת הוא החל לחוש תחושות מוזרות, שמעולם לא הכיר.

אדם שרואה מלאכים, ואורות עליונים בלי שתהיה לו הכנה נפשית ורגשית לכך, נמצא למעשה במצב של סכנה גדולה, כי הדבר עלול להוציא אותו מהאיזון הפנימי. (זה מה שקורה ללוקחי הסמים, שמביאים את עצמם באופן מלאכותי לעולמות רוחניים, ללא כל הכנה, וכלי מתאים) אותו סוחר התחיל להסתובב בביתו כארי בסוגר, והיה בטוח שדעתו נטרפת עליו. ראשו כאב עליו, באוזניו עלה צפצוף מוזר, הוא החל לשמוע שירה של מלאכים שמברכים את שבת קודש היורדת על העולם, והבין, שהדבר קורה לו בגלל ברכתה של אותה אישה. הוא מיהר לחפש אותה, כדי לשאול אותה מה לעשות. כאשר מצא אותה לבסוף, היא אמרה לו שאין עציה, אלא ללכת לפגוש את בעלה בבית הכנסת, רק הוא יוכל לעזור לו. חצי מעולף, מיהר אותו יהודי אל בית הכנסת של "החוזה", וכאשר הצדיק ראה אותו, הוא הבין מיד מה קרה לו, ומשך את נשמתו למטה, למדרגה האמיתית. לאחר מכן, החל ללמד אותו על ערכה הפנימי של השבת, ואותו יהודי נהיה אחד מתלמידיו הקרובים ביותר.

שבת נקראת "מקור הברכה"

מי מאיתנו לא זקוק לאיזה תחנת כוח שתזרים לחיים שלו ברכה בפרנסה, בבריאות, בחיי המשפחה, בעבודה, ובכל תחום ?

יש תחנת כוח כזו.

כתוב : **"ויברך ה' את יום השביעי"** (בראשית פרק ב')
על ימי החול לא נאמר שה' ברך אותם.

כי ששת ימי הבריאה הם שישה ימים של בניין העולם החומרי, שהוא זמני, וחולף. הברכה שלהם, המשמעות שלהם – היא רק ביחס שלהם ליום השביעי, שהוא התכלית שלהם.

התכלית של עולם החול – היא עולם הקודש.

ללא עולם הקדושה – הנצחי – אין שום משמעות לעולם החול.

יהודים שחיים ללא קדושה, לא פלא שמגיעים לדיכאונות, למצבים של הרס עצמי כמו סמים והתאבדויות. וכי איזו משמעות יש לחיי החול שלהם, אם אין בהם מטרה שלוקחת אותם בסוף הדרך למימד בו כל רגע שעברו בחיים, כל פעולה רצון ומחשבה – הם ברי תוקף ועומק.

לכן השבת נקראת **"מקור הברכה"**, כי ברכת ה' היא זו שמעשירה אותנו, ונותנת לנו בריאות, זיווגים, ילדים, וכל מה שאדם חפץ. והערוץ של ה' להעביר את הברכה הזו הוא השבת.

הכוונה היא שכל החסרונות או הפתרונות, הבעיות, או השמחות של השבוע נקבעים על פי השבת שעברה או נמשכים ממנה, ולפי הנהגת האדם באותה שבת- כך נמשכים לו גם האורות והכוחות האלו לשבוע הבא. כלומר הוא יצר בזה כלי לשפע של שבוע הבא.

תשאלו אם כך למה יש שומרי שבת שהם עניים או חולים ?
שאלה מצוינת, ועמוקה מאוד.
(היא קשורה לשאלה - למה לאנשים טובים קורים דברים רעים, או -
לשאלת "צדיק ורע לו, רשע וטוב לו".)
התשובה היא שיש כמה סוגי דינים שמשיעיים על גורלו של האדם.
יש שתלויים בגלגולים הקודמים שהנשמה עברה, ומה שהיא צריכה לתקן,
ויש נוספים. ניתן לקרוא על כך בהרחבה בפרק על משמעות הייסורים.
אחת מההשפעות העיקריות נמשכת מהאור של השבת.
בהשפעה הזו - מתברכות הפעולות שלנו באיכות המיוחדת שיש בקדושת
השבת.
אדם יכול להרוויח הרבה מאוד כסף - אבל לא תהיה לו ברכה בכסף.
והוא יכול להרוויח מעט, ולהצליח לקנות בכסף זה את מה שהוא צריך
- כי יש לו ברכה בכסף.
לאחרונה יצאו לאור ספרים שונים בנושא- " איך לעשות כסף" ו"איך
למשוך שפע גשמי אל חייך"....
יש פטנט פשוט מאוד בתורת היהדות - שמירת השבת מביאה שפע אל
חייך, כי היא מחברת אותך למקור השפע.
זהו מסלול ישיר ונקי, שניתן לנו לפי רצונו של בורא עולם. אין כאן צורך
בתיקשורים עם ישויות שמהותן לא ברורה, או בהוקוס פוקוס על סוגיו
השונים. בורא עולם כרת איתנו ברית דרך השבת, והפך אותה לערוץ של
שפע עבורנו.

סיפר נהג מונית אחד, שנסע עם יהודי שומר מצוות, שהציע לו עסקה.
אותו יהודי הציע לנהג להפסיק לעבוד בשבת, למשך חודש, והוא ישלם לו
את אותו סכום שהוא מרוויח בשבת- בתנאי שהנהג יעשה חשבון, האם
באותו חודש ההכנסות וההוצאות שלו היו דומות לחודש הקודם.
ואכן, כך עשו. הנהג שמר שבת באותו חודש, ורשם בקפדנות את
ההכנסות וההוצאות של אותו חודש, והשווה אותן לחודש הקודם.
הסתבר, שבחודש בו שמר שבת כמעט ולא היו לו הוצאות בלתי צפויות
על דברים כמו : קנסות חניה, מכונת כביסה שהתקלקלה, רופא שיניים
לילד, הוצאות מוסך למונית וכו'. ובסופו של חשבון - נשאר לו סכום
עודף באותו חודש בו לא עבד בשבת. זו נקראת ברכה.

גם בתשלומי מעשר רואים את הברכה הזו.
אדם שמעשר את כספו (נותן לצדקה 10% מרווחיו) רואה בכסף הזה
ברכה מרובה יותר מאשר בזמנים בהם לא נתן מעשר. הסיפורים
והעדויות על כך מרובים.

התורה אומרת בפרק שמות ל"א ז' - כי השבת היא אות בין בורא עולם
לבינינו - כי ששת ימים עשה ה' את השמיים ואת הארץ, וביום השביעי
שבת וינפש.

השבת היא אות וברית, אחת משלוש בריתות שכרת ה' עם ישראל.

1. **ברית היסוד** – ברית המילה, שהיא סימן בגוף של כל גבר יהודי – שמעלה אותו מעל גדר הטבע הגשמי, כי היא מסמנת בתוך הבשר שלו קשר עם קדושה עליונה. (דווקא במקום שיש בו הכי הרבה תאוה גשמית וטבעית, דווקא שם כורתים ברית עם העליון, והעל טבעי.)
2. **ברית התפילין** – "והיו לטוטפות בין עיניכם" – זהו גם סימן המייחד את העם היהודי בכך שהוא נותן ליהודי צינור שנפתח ממקום בראשו, המכונה לפי הקבלה "דעת עליון" – אל הקדושה העליונה. כלומר ה' משפיע ליהודי דעת ומוחין דקדושה דרך ה"אנטנה" של התפילין.
3. **ברית השבת** – "ביני ובניכם אות היא לעולם..." – זהו קשר אינטימי בין הקדוש ברוך הוא וישראל. הקשר האינטימי הזה, שזר לא יכול לבוא בסודו, מהווה אימות והמלכת כוח האור האינסופי על העולם.

בכך שאדם מנטרל את עצמו מה"אגו" שלו, מנטרל את עצמו מהרגשת הכוח האישי שלו ("כוחי ועוצם ידי עשה לי את החייל הזה...") ומשליך את יהבו על בורא עולם – הוא עולה ממדרגת טבע, למדרגת מעל-הטבע, ובורא עולם מחזיר לו מידה כנגד מידה, ועושה את רצונו ומושך עבורו ברכה לכל ששת ימי המעשה, ולכל עולם החול שלו – לרפואה, פרנסה, משפחה וכל הדברים הטובים.

כל הדברים הטובים – ובמיוחד – דעת, כפי שהסברנו בתחילת הפרק.
השבת היא מקור הדעת האלוקית. דעת שגואלת אותנו ממצב של עפרוריות אפרורית, שקיעה בחומר, ומרימה אותנו למצב של גאולת הנפש ושמחה.
בעצם, לדעת הזו אנחנו מתגעגעים ומשתוקקים כאשר אנחנו אומרים באנחה "יהיה טוב..."
ה"טוב" הזה שהנשמה מתגעגעת אליו הוא גן העדן. הוא ההתכללות בתוך אור אינסוף של הבורא. זוהי גאולת הנשמה, לאחר גלותה בגוף. גם העולם הפיזי, כולו, מתקדם לקראת מצב כזה של גאולה. בדיוק לכך מתכוון הפסוק שאומר שגאולה היא מצב שבו הדעת גלויה, לא נסתרת- כמים לים מכסים.

מה פרוש – שהדעת תהיה כמים לים מכסים ?
אומר רבי נחמן מברסלב על הפסוק הזה – שהדבר דומה לים שמכסה את קרקעית הים באופן כזה, שכאשר מסתכלים על פני הים רואים גובה אחיד של המים. אבל בקרקעית זה שונה. יש מקומות עמוקים מאוד מתחת לפני המים, ויש מקומות שקרובים מאוד לפני המים, כי הקרקעית גבוהה.

כך יהיה גם במצב של הגאולה- כשתגלה הדעת האלוקית. כאשר עטיפות החומר יתקלפו, ונתפכח סוף סוף מהאשליה של החומר. במצב הזה, כל אחד יישאר עם הכלים שהוא הכין כדי לקבל דעת רוחנית. לאחד יהיה כלי עמוק מאוד, ולשני יהיה כלי קטן ומכווץ. האור – ימלא את כל העולם, אבל בעומק – כל אחד יקבל דעת לפי גודל הכלי שלו.

בתקופתנו זו אנחנו מגשימים **בחשיכה**... (אותיות **שכחה**)... שכחנו מאין באנו ולאן אנחנו הולכים.

שכחנו את הנשמה שלנו, ותהפוכות העולם מקשים עלינו להיזכר בה. פה ושם אנחנו שומעים נהמה של כאב עולה מעומק ליבינו. זוהי נהמת הכאב של הנשמה. אבל אנחנו ממהרים לאטום אותה בעטיפות נוצצות ומרשרשות של שקרים. השקרים האלו נולדו מהלך הרוח הגאותני של האדם הטכנולוגי.

האמונה של איש המהפכה הטכנולוגית בכוחותיו - יצרה את בועת הסבון של האדם המודרני שלא זקוק לשום כוח מעליו על מנת להתקיים. הוא מסתפק בשכלו המבריק, ובמכונות המתוחכמות שיצר.

אלא שהמציאות בשנות האלפיים ואחת מראה לנו שלא די בזה. **אנחנו לא יכולים בלי בורא עולם.**

אין לנו שליטה אמיתית בכלום.

אפילו לא במחשבותינו, רגשותינו וגופינו. ובודאי לא בתהליכי העולם. רק היה נדמה לנו, למשך כמה עשרות שנים, שבזכות הצעצועים שהמצאנו, נוכל להתחמק מהאמת, ולחיות לפי התאוה הבלתי מרוסנת. אבל זה לא הולך.

איזונו הפנימי של האדם מדרדר.

מצב המשפחה, הסמכות ההורית, הזוגיות, והיחיד - הגיע לשאול תחתיות אנחנו חייבים לצוף למעלה מעל פני הביצה הטובענית הזו. חייבים להושיט יד לשמיים, ולקבל תשובה, תמיכה, הדרכה.

אינסוף ספרים בנוסח "עידן הדלי" מציפים את חנויות הספרים.

מדיטציות, תיקשורים, הפנוטים מאגיות, הגיגים - בלאגן אחד גדול. באלאגן שמראה על צימאון אדיר של הנשמה.

"לא רעב ללחם, לא צמא למים - כי אם לשמוע את דבר ה'..." - אמר הנביא.

זו הייתה הנבואה לתקופתנו. תקופה של צימאון רוחני.

ספרים על הרפיה, מזון טבעי, ומדיטציות לא משביעים באמת את הרעב והצמא של הנשמה.

הם רק טיוח על האמת העמוקה שאנחנו מחפשים.

ישראלים רבים שיצאו להודו וטיבט, נשלחו חזרה לישראל ע"י מורים נאורים, ששאלו אותם - למה אתם באים אלינו ? הרי המקור נמצא אצלכם !

אבל להודות - שהתרחקנו משורשינו שלנו, והלכנו רחוק כל כך עד

שכמעט ואין לנו כל שייכות לשום שורש שהוא..... זה דורש אומץ לב.

בדיקת האמת הזו - דורשת את אומץ הלב הגדול מכולם. משום שלא

במקרה, התגלגלו פני הדברים כך, שחילוני ממוצע חושב כמו אמריקאי.

יהודים דתיים מפחידים אותו כמעט כמו מפלצת מתחת למיטה.

וכל זה – משום שהתקשורת, לצורך האינטרס הכלכלי שלה, הפכה את היהדות הדתית לכזו.

הם לא יפים כמו האמריקאים והצרפתים, והאיטלקים. הם מזיעים בקיץ. הם מוזרים. הם שטופי מוח. הם לא אנחנו.

אבל מי בכלל אנחנו !?

הרי אנחנו – זה הם. הם – זה הסבא שלי, והסבא רבא שלי ושלך. זה רק האפנה, והכיסוי החיצוני גורמים לנו להראות אחרת.

לכולנו יש נשמה יהודית בפנים. והיא צועקת שם, שהיא רוצה זהות.

ואיזו זהות אנחנו נותנים לה ? אמריקאית ? היסטוריה של קאובויים ? ... צרפתית ? ... עם היסטוריה של מלכי צרפת ? הרי כל חייל, וכל ילד בארץ הזו חווים על בשרם את שנאת אומות העולם אלינו, בדיוק כפי שחוו זאת הסבים והסבתות שלנו. לא נוכל להימלט מזה.

משמיים – לא נותנים לנו להימלט מזה. כל העראפתים, והבן-לאדנים לסוגיהם ולדורותיהם הם רק שליחים ביד ה' שבאים לעורר אותנו. לנער אותנו מקליפת האטימות.

אפשר להינצל מהמצב האטום הזה שמשרה עלינו טומאה. טומאה – זה אותיות אטימות. טומאה – היא האנרגיה של עולם הקליפות והחושך, שהם ההיפך והניגוד לעולם הקדושה והאור. אדם שקשור לטומאה ברצונותיו, במחשבותיו, ברגשותיו ומעשיו – בכלים הרוחניים שלו אטומים, סתומים. הוא לא קולט את התדרים והמסרים הרוחניים שבורא עולם שולח אליו.

בכל דבר שקורה קיים דיבור מאת בורא עולם. כל כך הרבה ניסים ונפלאות קרו לנו במלחמות ישראל, ובכל יום ויום. ואנחנו קוראים להם " מזל" וממשיכים הלאה...

להרגיש את הנשמה שלנו. לחוש את בורא עולם בחיים שלנו. זו משימה אפשרית. בפרק הבא נעמוד על כך.